

Knjiga proroka Daniela - broj sto sedamdeset i osam

Proročanske paralele: Ispunjenje Daniela 11 u posljednjim danima

Jeff Pippenger

2024-04-08

Stihovi šesnaesti do devetnaesti jedanaestog poglavlja Daniela predstavljaju povijest koja započinje uskoro nadolazećim zakonom o nedjelji u Sjedinjenim Državama i traje sve dok Mihael ne ustane i ljudsko vrijeme milosti ne završi. Stoga oni također predstavljaju povijest od četrdeset i prvog do četrdeset i petog stiha istoga poglavlja.

Ali onaj koji dođe protiv njega činit će po svojoj volji, i nitko mu se neće moći oduprijeti; i stajat će u slavnoj zemlji, koja će njegovom rukom biti uništena. Također će usmjeriti svoje lice da uđe sa snagom cijeloga svojega kraljevstva, i pravedni će biti s njim; tako će učiniti: i dat će mu kćer žena, da je iskvari; ali ona neće ostati na njegovoj strani, niti će biti za njega. Nakon toga okrenut će svoje lice prema otocima i zauzet će mnoge; ali knez će za svoj račun učiniti da prestane sramota koju je on nanio; bez vlastite sramote učinit će da se ona obori na njega. Tada će okrenuti svoje lice prema tvrđavi svoje zemlje; ali posrnut će i pasti, i neće ga se naći. Daniel 11:16–19.

Kada je sestra White govorila o konačnom ispunjenju jedanaestoga poglavlja Daniela, izjavila je „da će se velik dio povijesti koja se ispunila u ovome proročanstvu ponoviti“. Redci četrdeset i jedan do četrdeset i pet ponavljaju proročku povijest ovih redaka. Ti su redci bili ispunjeni kada je poganski Rim preuzeo nadzor nad svijetom tako što je najprije osvojio tri zemljopisna područja.

„Premda Egipat nije mogao opstati pred Antiohom, kraljem sjevera, ni Antioh nije mogao opstati pred Rimljanima, koji su sada došli protiv njega. Nijedno kraljevstvo više nije bilo sposobno oduprijeti se toj sili u usponu. Sirija je bila osvojena i pridodana Rimskom Carstvu kada je Pompej 65. pr. Kr. lišio Antioha Azijatika njegovih posjeda i sveo Siriju na rimsku provinciju.

„Ista je sila također trebala stajati u Svetoj zemlji i opustošiti je. Rim se povezao s Božjim narodom, Židovima, savezom 162. pr. Kr., od kojega datuma zauzima istaknuto mjesto u proročkom kalendaru. Ipak, nad Judejom nije stekao vlast stvarnim osvajanjem sve do 63. pr. Kr.; a potom na sljedeći način.“

„Po Pompejevu povratku iz njegova pohoda protiv Mitridata, kralja Ponta, dva su se suparnika, Hirkán i Aristobul, borila za prijestolje Judeje. Njihov je spor iznesen pred Pompeja, koji je ubrzo uvidio nepravednost Aristobulovih zahtjeva, ali je želio odgoditi odluku u toj stvari do nakon svojega dugo priželjkivanog pohoda u Arabiju, obećavajući da će se tada vratiti i urediti njihove poslove onako kako se bude činilo pravednim i prikladnim. Aristobul je, proniknuvši Pompejeve stvarne nakane, požurio natrag u Judeju, naoružao svoje podanike i pripradio se za energičnu obranu, odlučan da pod svaku cijenu zadrži prijestolje za koje je predviđao da će biti

dosuđeno drugomu. Pompej je pomno slijedio bjegunca. Kad se približio Jeruzalemu, Aristobul je, počevši se kajati zbog svojega postupka, izišao pred nj i nastojao izgladiti stvari obećavajući potpuno podvrgavanje i velike svote novca. Pompej je, prihvativši tu ponudu, poslao Gabinija na čelu odreda vojnika da primi novac. Ali kad je taj general-potpukovnik stigao u Jeruzalem, zatekao je vrata zatvorena pred sobom, a s vrha zidina bilo mu je rečeno da grad ne će ostati pri tom sporazumu.“

„Pompej, ne želeći dopustiti da ga se na taj način nekažnjeno obmanjuje, okova Aristobula, kojega je zadržao uza se, i smjesta pođe sa svom svojom vojskom na Jeruzalem. Pristaše Aristobulove bijahu za to da brane grad; pristaše Hirkánove, da otvore vrata. Budući da su potonji bili u većini i nadvladali, Pompeju bi dopušten slobodan ulaz u grad. Nato se Aristobulovi sljedbenici povukoše na goru Hrama, posve odlučni braniti to mjesto kao što ga je Pompej bio odlučan pokoriti. Na svršetku triju mjeseci u zidu bijaše načinjen proboj dostatan za juriš, te mjesto bi osvojeno oštricom mača. U strašnom pokolju koji je uslijedio pobijeno je dvanaest tisuća osoba. Bio je to dirljiv prizor, zapaža povjesničar, vidjeti svećenike, zauzete u to vrijeme božanskom službom, kako mirnom rukom i postojanom nakanom nastavljaju svoje uobičajeno djelo, očito nesvjesni divljega meteža, premda su posvuda oko njih njihovi prijatelji bili predavani klanju i premda se često i njihova vlastita krv miješala s krvlju njihovih žrtava.“

„Nakon što je okončao rat, Pompej je porušio zidine Jeruzalema, nekoliko gradova prenio iz nadležnosti Judeje pod nadležnost Sirije te Židovima nametnuo danak. Tako je Jeruzalem po prvi put bio osvojenjem predan u ruke one sile koja je trebala držati ‘slavnu zemlju’ u svom željeznom stisku dok je ne bi posve proždrla.“

„STIH 17. I okrenut će lice svoje da dođe sa silom svega svojega kraljevstva, i čestiti će biti s njim; tako će učiniti: i dat će mu kćer žena da je iskvari; ali ona neće ostati na njegovoj strani, niti će biti za njega.“

„Biskup Newton iznosi i drugo čitanje ovoga retka, koje se, čini se, jasnije izražava smisao, kako slijedi: ‘I upravit će svoje lice da silom uđe u cijelo kraljevstvo.’ Redak 16 doveo nas je do osvajanja Sirije i Judeje od strane Rimljana. Rim je prethodno osvojio Makedoniju i Trakiju. Egipat je sada bio sve što je preostalo od Aleksandrova ‘cijeloga kraljevstva’, a što još nije bilo podvrgnuto rimskoj vlasti, koja je sada upravela svoje lice da silom uđe u tu zemlju.“

„Ptolemej Aulet umro je 51. pr. Kr. Ostavio je krunu i kraljevstvo Egipta svome najstarijem sinu i kćeri, Ptolemeju i Kleopatri. U svojoj je oporuci odredio da se međusobno vjenčaju i da zajednički vladaju; a budući da su bili mladi, stavljeni su pod skrbništvo Rimljana. Rimski je narod prihvatio tu dužnost i imenovao Pompeja skrbnikom mladih egipatskih nasljednika.“

„Nedugo potom, pošto je izbio spor između Pompeja i Cezara, vođena je znamenita bitka kod Farsala između ta dva vojskovođe. Pompej je, budući poražen, pobjegao u Egipat. Cezar ga je odmah slijedio onamo; ali prije njegova dolaska Pompej je podlo bio ubijen od Ptolemeja, kojemu je bio postavljen za skrbnika. Stoga je Cezar preuzeo imenovanje koje je bilo dano Pompeju, kao skrbnik Ptolemeja i Kleopatre. Zatekao je Egipat u metežu zbog unutarnjih nemira, jer su Ptolemej i Kleopatra postali neprijateljski jedno prema drugomu, a ona je bila lišena svojega udjela u vlasti. Unatoč tomu, nije oklijevao iskrcati se u Aleksandriji sa svojom

malenom vojskom, 800 konjanika i 3200 pješaka, upoznati se sa sporom i poduzeti njegovo rješavanje. Kako su se nemiri iz dana u dan povećavali, Cezar je ustanovio da je njegova malobrojna vojska nedostatna za održanje njegova položaja te je, ne mogavši napustiti Egipat zbog sjevernoga vjetrova koji je puhao u to doba godine, poslao u Aziju, naredivši da mu sve čete koje je imao u onom području dođu u pomoć što je prije moguće.

„Na krajnje ohôl način odredio je da Ptolemej i Kleopatra raspuste svoje vojske, stupe pred njega radi nagodbe svojih razmirica i podčine se njegovoj odluci. Budući da je Egipat bio neovisno kraljevstvo, taj je ohôli dekret smatran uvredom njegovu kraljevskom dostojanstvu, zbog čega su Egipćani, silno razjareni, posegnuli za oružjem. Cezar je odgovorio da postupa na temelju oporuke njihova oca, Auleta, koji je svoju djecu stavio pod skrb senata i naroda Rima, a čitava je vlast obojega sada bila povjerena njegovoj osobi kao konzulu; te da je, kao skrbnik, imao pravo posredovati među njima.”

„Stvar je naposljetku bila iznesena pred njega, a zastupnici određeni da zastupaju parnicu dotičnih stranaka. Kleopatra, svjesna slabosti velikoga rimskog osvajača, prosudila je da će ljepota njezine prisutnosti biti djelotvornija za ishodenje presude u njezinu korist od bilo kojega zastupnika kojega bi mogla unajmiti. Da bi neopaženo dospjela pred njega, poslužila se sljedećom dosjetkom: Ispruživši se u punoj dužini u zavežljaju odjeće, Apolodor, njezin sicilski sluga, omotao ju je platnom, svezao remenom i, podigavši teret na svoja herkulovska ramena, uputio se prema Cezarovim odajama. Tvrdeći da nosi dar rimskom vojskovođi, bio je pušten kroz vrata tvrđave, uveden pred Cezara i položio breme pred njegove noge. Kad je Cezar odvezao taj živi zavežljaj, gle! lijepa Kleopatra stajala je pred njim. Nipošto mu nije bilo mrsko to lukavstvo, i budući da je bio karaktera opisana u 2 Peter 2:14, prvi pogled na tako lijepu osobu, kaže Rollin, proizveo je na njega upravo onaj učinak koji je ona željela.“

„Cezar je naposljetku odredio da brat i sestra zajednički zauzmu prijestolje, prema namjeri oporuke. Potin, glavni državni ministar, koji je ponajviše pridonio protjerivanju Kleopatre s prijestolja, bojao se posljedica njezina povratka. Stoga je počeo poticati ljubomoru i neprijateljstvo protiv Cezara, podmećući među puk da on naposljetku namjerava predati Kleopatri isključivu vlast. Uskoro je uslijedila otvorena pobuna. Ahila je, na čelu 20.000 ljudi, krenuo kako bi istjerao Cezara iz Aleksandrije. Vješto rasporedivši svoju malobrojnu vojsku po ulicama i prolazima grada, Cezar nije imao poteškoća u odbijanju napada. Egipćani su nastojali uništiti njegovu flotu. On im je uzvratilo spalivši njihovu. Budući da su neka od zapaljenih plovila bila nošena blizu pristaništa, nekoliko se gradskih zgrada zapalilo, a znamenita Aleksandrijska knjižnica, koja je sadržavala gotovo 400.000 svezaka, bila je uništena.“

„Kako je rat postajao sve prijeteci, Cezar je iz svih susjednih zemalja zatražio pomoć. U pomoć mu je stigla velika flota iz Male Azije. Mitridat je krenuo prema Egiptu s vojskom podignutom u Siriji i Kilikiji. Antipatar, Idumejac, pridružio mu se s 3.000 Židova. Židovi, koji su držali prolaze u Egipat, dopustili su vojsci da prođe bez ikakva ometanja. Bez te njihove suradnje cijeli bi plan morao propasti. Dolazak te vojske odlučio je ishod sukoba. Presudna bitka vođena je u blizini Nila, a završila je potpunom Cezarovom pobjedom. Ptolemej se, pokušavajući pobjeći, utopio u rijeci. Aleksandrija i sav Egipat tada su se pokorili

pobjedniku. Rim je sada ušao u cijelo izvorno Aleksandrovo kraljevstvo i apsorbirao ga.”

„Pod ‘pravednima’ u tekstu nesumnjivo se misli na Židove, koji su mu pružili već spomenutu pomoć. Bez toga je morao doživjeti neuspjeh; uz to je Egipat potpuno podložio svojoj vlasti, 47. pr. Kr.

„Kći žena, kvareći ga.“ Strast koju je Cezar bio začeo prema Kleopatri, s kojom je imao jednoga sina, povjesničar navodi kao jedini razlog zbog kojega se upustio u tako opasan pothvat kao što je bio egipatski rat. To ga je zadržalo u Egiptu mnogo dulje nego što su njegovi poslovi zahtijevali, jer je cijele noći provodio u gozbama i razuzdanom pijančevanju s raskalašenom kraljicom. „Ali“, reče prorok, „ona neće ostati na njegovoj strani, niti će biti za njega.“ Kleopatra se poslije pridružila Antoniju, neprijatelju Augusta Cezara, i upotrijebila svu svoju moć protiv Rima.

„18. REDAK. Nakon ovoga okrenut će svoje lice prema otocima i osvojiti će mnoge; ali knez će, radi sebe samoga, učiniti da prestane sramota što ju je on nanio; i bez vlastite sramote oboriti će je na njega.”

„Rat s Farnakom, kraljem Kimerijskoga Bospora, naposljetku ga je odvratio od Egipta. ‘Po svom dolasku onamo gdje je bio neprijatelj’, kaže Prideaux, ‘on je, ne dajući nikakva predaha ni sebi ni njima, odmah navalio i odnio potpunu pobjedu nad njima; o čemu je jednom svom prijatelju napisao u ove tri riječi: Veni, vidi, vici; Dođoh, vidjeh, pobijedih.’ Potonji dio ovoga retka obavijen je stanovitim nejasnoćama, i postoji razlika u mišljenju glede njegove primjene. Neki ga primjenjuju na ranije razdoblje Cezarova života te misle da nalaze ispunjenje u njegovu sukobu s Pompejem. No prethodni i potonji događaji, jasno određeni u proroštvu, prisiljavaju nas da ispunjenje ovoga dijela predskazanja tražimo između pobjede nad Farnakom i Cezarove smrti u Rimu, kako je prikazana u sljedećem retku. Potpunija povijest ovoga razdoblja mogla bi iznijeti na vidjelo događaje koji bi primjenu ovoga odlomka učinili neproblematičnom.“

„REDAK 19. Tada će okrenuti svoje lice prema tvrđavi svoje vlastite zemlje; ali će posrnuti i pasti, i neće ga se naći.“

„Nakon ovoga osvajanja, Cezar je porazio posljednje preostale ostatke Pompejeve stranke, Katona i Scipiona u Africi te Labijena i Vara u Španjolskoj. Vrativši se u Rim, ‘utvrdu vlastite zemlje’, bio je proglašen doživotnim diktatorom; i bile su mu dodijeljene takve druge ovlasti i časti da su ga učinile, zapravo, apsolutnim vladarom cijeloga carstva. Ali prorok je rekao da će posrnuti i pasti. Jezik podrazumijeva da će njegov slom biti iznenadan i neočekivan, poput čovjeka koji se slučajno spotakne dok hoda. I tako je taj čovjek, koji se borio i pobijedio u pet stotina bitaka, osvojio tisuću gradova i usmratio jedan milijun sto devedeset i dvije tisuće ljudi, pao ne u bojnoj buci i času sukoba, nego kad je mislio da mu je put gladak i cvijećem posut, i kad se smatralo da je opasnost daleko; jer, zauzevši svoje mjesto u senatskoj dvorani na svojem zlatnom prijestolju, da iz ruku toga tijela primi naslov kralja, bodež izdaje iznenada ga je pogodio u srce. Kasije, Brut i drugi urotnici oborili su se na njega, i on je pao, proboden dvadeset i trima ranama. Tako je iznenada posrnuo i pao, i nije ga se više našlo, 44. pr. Kr.“
Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 258–264.

Povijesno ispunjenje poganskoga Rima (kralja sjevera), uspostavljenoga na prijestolju, povijest je koja predodnačuje povijest ustoličenja modernoga Rima pri trostrukoj uniji koja se zbiva u uskoro nadolazećem zakonu o nedjelji. Ta je povijest također predočena u recima trideset do trideset i šest, koji označuju kada je papinstvo prvi put bilo postavljeno na prijestolje 538. godine. Recima šesnaest do devetnaest te recima trideset i jedan do trideset i šest oboje prikazuju konačni uspon i pad tirske bludnice. Ta je povijest također bila prikazana u recima pet do devet, kada je prvi kralj sjevera bio uspostavljen nakon osvajanja triju zemljopisnih područja. Nakon toga sklopio je savez s kraljem juga, ali je savez prekršio, a kao odgovor kralj juga zadao je smrtonosnu ranu, te je kralj sjevera umro u egipatskom sužanjstvu.

Stihovi peti do deveti, stihovi šesnaesti do devetnaesti i stihovi trideseti do trideset i šesti iznose tri proročke linije koje se ispunjavaju u stihovima četrdeset do četrdeset i pet. Kada je sestra White ustvrdila da će se „velik dio povijesti koja se ispunila u ovom proročanstvu ponoviti“, to je zapravo značilo da cijelo poglavlje prikazuje stihove četrdeset do četrdeset i pet. Stihovi dvadeseti do dvadeset i drugi određuju Kristovo rođenje i smrt, predstavljajući tako vrijeme svršetka i u 1798. i u 1989. godini Njegovim rođenjem, a zatim je Njegova smrt na križu predstavljala 22. listopada 1844. i nedjeljni zakon.

Dvadeset i treći redak prepoznaje savez između Židova i Rima tijekom povijesti Makabejske pobune. „Savez“ u toj povijesti predstavljen je datumima 161. pr. Kr. i 158. pr. Kr. Makabejska povijest predstavlja unutarnju liniju koja svoj početak nalazi u „savezu“ između Rima i makabejskih Židova, koji su pokrenuli Židovi, a koja je na koncu završila time što su Židovi izjavili da nemaju kralja osim Cezara. Dvadeset i treći redak, naravno, slijedi nakon dvadeset i prvoga i dvadeset i drugoga retka, a dvadeset i prvi redak prepoznaje Kristovo rođenje, koje je proročko vrijeme svršetka, a dvadeset i drugi redak prepoznaje križ, koji predstavlja nedjeljni zakon.

Na križu su Židovi poistovjetili Cezara (Rim) kao svojega kralja, a „savez“ iz dvadeset i trećega retka upućuje na početak židovskoga izbora da služe Rimu, upravo na završnoj točki židovskoga proglašavanja svoje odanosti Rimu. Završetak Židova, kako je prikazan na križu, slijedi početak židovskoga povezivanja s Rimom.

Redci dvadeset i četiri do trideset opisuju tristo šezdeset godina tijekom kojih je poganski Rim vrhovno vladao od Bitke kod Akcija 31. pr. Kr. pa sve do prijenosa prijestolnice iz Rima u Konstantinopol godine 330. Razdoblje od tristo šezdeset godina predočava tisuću dvjesto šezdeset godina tijekom kojih je papinski Rim vrhovno vladao, a zajedno oni predstavljaju razdoblje iz retka četrdeset i jedan, i trostruki savez koji nastaje pri uskoro dolazećem zakonu o nedjelji, pa sve do završetka vremena milosti.

Sve proročke povijesne linije u jedanaestom poglavlju usklađuju se s posljednjih šest redaka Daniela 11, ali proročka povijest od vremena svršetka 1989. godine, prikazana u četrdesetom retku pa sve do nedjeljnog zakona u četrdeset i prvom retku, jest „onaj dio Danielova proročanstva koji se odnosi na posljednje dane“. Povijest koja je ostavljena praznom u četrdesetom retku jest Otkrivenje Isusa Krista, koje se razotkriva kada je vrijeme blizu, neposredno prije nego što se

završi vrijeme milosti.

Nastavit ćemo ovu studiju u sljedećem članku.

„Imamo zapovijedi Božje i svjedočanstvo Isusa Krista, koje je duh proroštva. Nepochćenjivi dragulji nalaze se u Božjoj riječi. Oni koji istražuju tu riječ trebaju održavati um bistrim. Nikada ne bi smjeli popuštati izopačenu apetitu u jelu ili piću.“

„Ako to budu činili, um će biti zbunjen; neće moći podnijeti napor dubokog istraživanja kako bi otkrili značenje onih stvari koje se odnose na završne prizore povijesti ove Zemlje.“

„Kad se knjige Daniela i Otkrivenja budu bolje razumjele, vjernici će imati posve drukčije vjersko iskustvo. Bit će im pruženi takvi uvidi u otvorena nebeska vrata da će srce i um biti prožeti karakterom koji svi moraju razviti kako bi spoznali blaženstvo koje će biti nagrada onima čistoga srca.

„Gospodin će blagosloviti sve koji će ponizno i krotko nastojati razumjeti ono što je objavljeno u Otkrivenju. Ova knjiga sadrži toliko toga što je bremenito besmrtnošću i puno slave da svi koji je čitaju i ozbiljno istražuju primaju blagoslov namijenjen onima „koji slušaju riječi ovoga proroštva i drže ono što je u njemu zapisano.“

„Jedno će se zasigurno razumjeti iz proučavanja Otkrivenja — da je veza između Boga i Njegova naroda bliska i određena.“

„Veličanstvena se povezanost vidi između nebeskoga svemira i ovoga svijeta. Ono što je bilo otkriveno Danielu poslije je bilo dopunjeno otkrivenjem danim Ivanu na otoku Patmosu. Ove dvije knjige valja pomno proučavati. Daniel je dva puta upitao: Dokle će trajati do kraja vremena?“

„I čuh, ali ne razumjeh; tada rekoh: Gospodaru moj, kakav će biti svršetak ovoga? A on reče: Idi svojim putem, Daniele, jer su ove riječi zatvorene i zapečaćene do vremena svršetka. Mnogi će se očistiti, ubijeliti i okušati; a bezbožnici će bezbožno postupati; i nijedan od bezbožnika neće razumjeti, ali će mudri razumjeti. I od vremena kad se ukine svagdašnja žrtva i postavi gnusoba pustoši, bit će tisuću dvjesto i devedeset dana. Blago onomu koji čeka i dočeka tisuću tristo i trideset i pet dana. A ti idi svojim putem do kraja; jer ćeš počinuti i stajat ćeš u svojoj baštini na svršetku dana.“

„Lav iz plemena Judina bijaše taj koji je otvorio knjigu i dao Ivanu otkrivenje o onome što će biti u ovim posljednjim danima.“

„Daniel je stajao na svojem mjestu da nosi svoje svjedočanstvo, koje je bilo zapečaćeno do vremena svršetka, kada je poruka prvoga anđela trebala biti objavljena našem svijetu. Ove su stvari od beskonačne važnosti u ovim posljednjim danima; ali dok će se ‘mnogi očistiti, i ubijeliti, i okušati’, ‘bezbožnici će bezbožno činiti: i nijedan od bezbožnika neće razumjeti’. Kako je to istinito! Grieh je prijestup Zakona Božjega; i oni koji ne će prihvatiti svjetlo u pogledu Zakona Božjega ne će razumjeti objavljivanje poruka prvoga, drugoga i trećega anđela. Knjiga proroka Daniela opečaćena je u Otkrivenju danom Ivanu i vodi nas naprijed do posljednjih prizora povijesti ove zemlje.“

„Hoće li naša braća imati na umu da živimo usred pogibli posljednjih dana? Čitajte Otkrivenje u vezi s Danielom. Učite o tome.” Testimonies to Ministers, 114, 115.